

Toronto eestlaskonnal on valida kahest:

Võime haliseda, et üks ajastu Broadview Eesti Majas (meie väärikas „vanadaamis“) on otsa saamas või selle asemel hoopis tänulikud olla, kui palju on eesti kogukond seal pika aja jooksul saavutanud (see pole ju meie esimene Eesti Maja, vaid juba teine).

Mina otsustan rõõmu tunda ja olla tänulik. Tunnen uhkust nende aegade üle, kui rahvast tuli kokku hulgaviisi ja me andsime teada nii kohalikele kui ka vaenulikule võõrvõimule kaugel, et oleme asu(s)tanud uue paiga ja et me oleme aktiivsed ja elujõulised! Meie väike rahvas paistis ingliskeelses keskkonnas silma ja meie hääl oli tugev! Me saavutasime palju!

Mulle jäävad igaveseks meelde lapse-ja noorpõlve aastad, kui ma tegutsesin mitmetes organisatsioonides ja gruppides ning täiskasvanuna jätkasin panustamist, olles ise erinevate nende tegevustega jätkuvalt seotud.

Samas märkan, et meie kogukond on kahanemas. Üritustel on tublisti vähem rahvast kui varem, organisatsioonide liikmeskond on vähenenud (nt gaidide ja skautide neli lippkonda on koondatud kaheks). On ka gruppe, mis on nüüdseks tegevuse üldse lõpetanud.

Olen ka tähele pannud, et aktiivsemad noored on aja jooksul haihtunud loomulikel põhjustel, sulandunud Kanada ühiskonda. Mõned on leidnud tee tagasi, kuid paljud ei ole. Need ‘mõned’ on vähemuses võrreldes ‘paljudega’.

Minu otsus toetada Eesti Keskust tuleneb sellest, et vaatan tuleviku poole reaalselt, positiivselt ja progressiivselt. Soovin, et tulevastel põlvkondadel oleks samad võimalused ja elamused turvalises ning kindlas ehituses. Soovin, et nendel noortel tekiksid omad mälestused, millele nüüd aluse paneme.

Otsustan nõnda mitte enda pärast vaid tuleviku heaks! Jään alati minevikule tänulikuks ja võtan mütsi maha selle eest, mis oli!

Katrin Kütti-Otsa